

T A R T A L O M

▶	3	KÜRTI LÁSZLÓ	
		hálótárs, álom és cekker, köd	versek
▶	6	BANNER ZOLTÁN	
		Magyar pokol	vers
▶	7	HÁY JÁNOS	
		DCM, Szereplő	vers, novella
▶	10	SIMAI MIHÁLY	
		Március, 1957, Haiku-füzér	versek
▶	14	ZÁVADA PÉTER	
		Az illúzió gyarmatosítása	vers
▶	15	FECSKE CSABA	
		talicska szén, öreg öröm, emlékeink, nem felel	versek
▶	18	SZABOLCSI VIKTÓRIA	
		A betolakodó, Átjárás, Vietnámi balzsam	versek
▶	21	NAGY KOPPÁNY ZSOLT	
		Nincs már balzsam Gileádban	novella
▶	26	DEBRECZENY GYÖRGY	
		kútjából a kétségbeesésnek: egy jó szó sistereg, disznóröfögés	versek
▶	30	NYERGES GÁBOR ÁDÁM	
		Kedves ismerős	vers
▶	32	NAGY ATTILA	
		Tandori	vers
▶	33	DEMUS GÁBOR	
		kimaradok a „sivatagi show”-ból, három hónaposan, ha fölébredt, visít a pókhas	versek
▶	36	MESTERHÁZY BALÁZS	
		Mediterráneum-jegyzetek	próza
▶	38	DEMETER ARNOLD	
		Tragédiaközeli, Ismertesd meg magad az egyetlennel, Miben hisz, aki, Míusz negyven	versek
▶	40	PÉTER ERIKA	
		Kórterem, A vonat, A malom	versek
▶	42	MOLNÁR DÁVID	
		Tavaszi és nyári, Sínek mellett, [Nem láttam még...]	versek
▶	44	NAGY-LACZKÓ BALÁZS	
		Virtuális halál, Miért kell a sünnnek meghalnia	novellák
▶	50	FARKAS ARNOLD LEVENTE	
		a látszat	vers
▶	51	GYÓRI ORSOLYA	
		Aranyóra, Transzmutáció, Meccs után	versek

Virtuális halál

2021-ben egy új típusú zsarolóvírus kezdett terjedni az internet egy kisebb, eldugott szegletében – tulajdonképpen abban a bizonyos sötét sarokban, aminek a létezéséről a világ boldogabb fele még csak nem is hallott soha, és azzal se tudna nagyon mit kezdeni, ha nevének neveznék. Ám manapság már a kicsiny szegletek látogatói sem jelentenek olyan zárt közösséget, mint lehettek a messzi-messzi félévellel ezelőtti privát honlapokat és skandináv isteneket idéző keresőmotorok világában.

Újfajta fogyasztói szokásainknak hála – írják a majdani szociológusok – a zsarolóvírus már réges-régen átterjedt az internet kommersz felületeire, mire az egyes államok észbe kaptak, és elkezdtek kidolgozni a maguk stratégiáit a lakossági felhasználók védelmében – hasonlóan bizonyos trójaiakhoz, akik a fellegvárba visszavonulva akkor öltötték magukra a bős sztratégosz (στρατηγός) szerepet, amikor már egy méretes faló csücsült a várudvaron a népüket hosszú évek óta gyilkoló, falait veszettül támadó, nyíltan elpusztításukra törekvő görögök megkérdőjelezhetetlen barátságossága jeleként, minden gyanú felett lefelészve, hiszen tudjuk: *ajándék lónak ne nézd a fogát...*

Egyes kormányok meglehetősen drasztikus lépéseket tettek: azonnal lekapcsolták az egész országot a nemzetközi internethálózatról, majd az első kósza hírre, miszerint a fertőzés már átterjedt a hazai szerverekre is, nyomban lekapcsoltak minden lakost valamilyen hálózatról – egyelőre meg nem határozott időre. Mások megfontoltabb döntéseket hoztak: korlátozták a legnépszerűbb nemzetközi közösségi oldalak elérhetőségét, különös gondot fordítottak a digitális bevándorlók figyelmeztetésére és tájékoztatására az egyes óvintézkedésekről és a helyes internethasználati gyakorlatról, míg a digitális bennszülöttek viszonylagos szabadságot élvezhettek továbbra is. Bizonyos posztzocialista országok, biztos, ami biztos alapon, felhívták a figyelmet arra, hogy a nemzetközi híroldalak különösen nagy veszélyt hordoznak azok nemzetközisége révén – a lakosság egy jelentős részének ezeket hozzáférhetetlenné tették, illetve időszakokban határozták meg az egyes híroldalak elérhetőségét. Kárpótolandó a veszteségért a népet, a kormányzati, állami oldalak is nekiláttak a mainstream tartalmak gyártásának és terjesztésének. Ezekben az államokban a nemzetközi webáruházak továbbra is hozzáférhetőek maradtak, ahogyan a legtöbb fizetős szolgáltatást nyújtó oldal is.

Idővel a kevésbé szigorú intézkedéseket hozók is elkezdtek figyelmeztetni a lakosságot az online kapcsolattartás mellőzésének szükségességére a vírus terjedésének megakadályozása érdekében, valamint a chatelések és chat-partnerek számának csökkentésére. Ahogy a vírus egyre terjedt, úgy születtek meg a rendeletek, melyek az online kapcsolattartást a munka- és családi közösségeken belülre korlátozták, majd technikailag is megoldották, hogy külön kis zárt hálózatokként üzemeljen ezután a *Kiss család* és a *Hűskombinát Disznó*

*A szerző a művek megírásának idején a Petőfi Irodalmi Múzeum Móricz Zsigmond-ösztöndíjasa volt.

Májás Brigád, a *Kissek és Májások* érintkezési lehetősége nélkül. Az egyes szolgáltatók folyamatosan alkalmazkodtak a különböző kormányok intézkedéseihez: a legnagyobb levelezőrendszer kizárólag az egyenesági rokonok és a közvetlen munkatársak közötti e-mail váltásokat hagyta jóvá, bocsátotta útjára; míg a legnagyobb közösségi oldal a települési csoportokba való belépéseket, azok használatát kizárólag valóban az adott település lakosainak engedélyezte,¹ mialatt a kommentelési lehetőségeket is automatikusan először az ismerősökre, majd a szoros ismerősökre, végül a hozzátartozókra, telekszomszédokra, majd egy helyrajzi számon előfordulóakra korlátozta.

A hazai lakosság igen lassan tudott alkalmazkodni a mindennapjaikat érintő változásokhoz: kezdetben sokan panaszkodtak egymásnak az intézkedésekre az internet egyes még szabadon hozzáférhető bugyraiban és a kisebb fórumszolgáltatók renitens platformjain. Gúnyos posztokat, jelentőségteljes szócikkeket és mémeket gyártottak a hatóságok és egymás kárára – ám ahogy a korlátozások mind szigorodtak, és mintegy hátraarcot vett univerzum módjára egyre csak szűkült és szűkült a virtuális tér, mind többen váltak kénytelené a személyes találkozásokra nagyszerű humorérzékük és a `maguk_részéről_határozott_dolgok_felettségük.txt` kifejezése végett.

A személyes beszélgetések számával együtt nőtt a szobák, majd a lakások és az épületek elhagyásának mértéke: az emberek fokozatosan rákényszerültek a valódi boltok látogatására, a telefonos pizzarendelésre valódi emberektől robotok helyett. Miután a bankok, posták, kórházak és hivatalok biztonsági okokból teljesen leváltak a hálózatról, a lakosság kénytelené vált időpontfoglalás nélkül, testi valójukban felkeresni az egyes intézményeket. A párkereső oldalak deaktiválásával egyenes arányban nőtt az utcai és tömegközlekedési szemezések száma, egyre többen és többen kezdtek el maguknál tollat hordani, hogy azzal adhassák meg számukat vagy éppen a találkák helyét és idejét úgynevezett fizikális térben.

Az internetes hírportálok kénytelenek voltak gazdasági okokból visszatérni a nyomtatott sajtótermékek forgalmazására, minek nyomán jelentősen megnőtt az újságos boltok nem telefonfeltöltésből eredő bevétele. A Playboy és hasonló módon kézbevehető orgánusok tőzsdei értéke az egekbe szárnyalt, mialatt a Netflix és a társai kénytelenek voltak bevásárolni magukat a már omladozó vidéki mozis világába.

Sokan, akik megválva kedves fórumaiktól hirtelen nem találták, honnan is keríthetnének saját önálló véleményt, most, hogy nincs, hol megmondják nekik, mit is gondolnak a világról, tulajdonképpen kénytelenekké váltak a papírújságokban keresni régi igazuk, esetleg könyvtárak polcain – bár ez ritka volt –, kockáztatva, hogy valaki vagy valami másba botlanak, mint a megszokott. Szerencsére ez a probléma hamar megoldódott: a véleményvezérek elkezdtek klubokat alapítani és klubhelyiségeket bérelni, ami igencsak felpörgette az ingatlanpiacot. Ahogy mind több vegyes, internet-tv-telefon szolgáltató húzta le végleg vagy ideiglenesen a rolót, úgy pörgött fel a színházbiznisz, és még az olyan eddig háttérbe szorított előadásokra is dőlt a nép, mint a pantomimek vagy a klasszikus misztériumjátékok.

Az újabb és újabb szalonok, kávézók, cukrászdák, kocsmák, olvasóegyletek és polgári kaszinók sem voltak képesek kielégíteni azt a hatalmas igényt, mely az embertömeg formájában előntötte a nevezett helyiségek utcára nyíló teraszait és az újonnan beszerzett napernyők árnyán ülő székeit – kevesen gondolták volna, hogy valaha újra így felpörög

1 Lásd: a 2021-es évi nagy Gyulai Csevegő átkeresztelés Gyulai Csevegő Csak Gyulaiaknak az ismert kiber enciklopédiában.

majd a rumoskáv é iránti igény, a biliárdasztal- és a kártyagyártás, hogy a parkokban a települések kénytelenek lesznek újabb és újabb sakktáblamintás asztalokat kihelyezni.

Nem gondolták ezt nálunk, Gyulán sem, ahol már hivatalosan is Heringparti néven hirdették a fürdő rendezvényeit, ahol minden estére jutott egy-egy újabb és újabb tematikus utcából – személyes kedvencem az egy napra beütemezett *bajor sörperec parti* és *jamaikai reggae buli* volt –, ahol valamennyi utcát, utat és teret sétálónak kellett minősíteni a turisták és a helyiek testi épsége érdekében, ahol minden lakos kávéház-, büfé-, cukrászda- és apartman-tulajdonos volt – mint eddig is –, ahol mindenki riksát gyártott, kezelt vagy javított a turisták hordására egyik betérőtől a másikig, vagy éppen idegenvezetőset játszott, utcazenélt – mint eddig is.

Az utcazenészek és teraszok után szedett helypénz, valamint az üdülési adóból befolyó mérhetetlennek tűnő összegek hamar elfolytak az újabb és újabb játszóterek, futófolyósók, bicikliutak kiépítésére, melyekre folyamatosan nőtt a lakosok és az idelátogatók igénye. Az év második felére magától értetődő, természetes elvárássá avansáltak az olyan, korábban szokatlanul számító lakossági előterjesztések, mint a házikedvenceknek létesítendő – ideértve a nyulakat és nyesteket is – rekreációs terek kialakítása; újabb és újabb ligetek létrehozása a megfelelő létesítményekkel ellátva szabadtéri zenekarok, színjátósok és táncolni vágyóknak; a csónakázható vízfelületek bővítése a további vízisportoknak... stb.

A tömegturizmus sosem látott igényeket és méreteket öltött: a szülők és gyermekek, akiket megye- vagy éppen országhatárok választottak el egymástól, kénytelenek voltak kapcsolattartási céllal egymást látogatni – újból divatba jött a locsolkodás és a karácsonyi nagy családi összejövetelek, ahogy a disznóvágások résztvevőinek száma is gyakran meghaladta a húsz főt (a sertést számításba se véve). Némelyek kénytelen-kelletlen, mások annál nagyobb örömmel kezdték el kirándulásokra, piknikezésekre szánni hétvégéiket – sőt, már a délutánjaikat is! A nemzet- és világgazdaság meg csak pörgött és pörgött a szolgáltatóipar beindulásával – újabban már hetente jártak fodrászhoz a gazdik és a kiskedvencek, hamar ráuntak a vendégek az egyes sörfajtákra és éttermekre, egyre többen mindig újat és újat kerestek – míg a világjárás, nagy, külföldi utazások beiktatása is olyan hétköznapi, kilencvenes évek újjgazdagjait megszegyenítő jelenséggé vált, hogy az év végére gyakorlatilag a trópusok egésze homokos tengerparttá, kávé- és cukornádtermő vidékké vált, míg az utolsó jégsapkák és jegesmedvék is a fényképek és a múzeumok világába száműzettek a kondenzcsikrengetegből légkondicionált szállókba alásuhanó utazók mindent néző, de semmit sem látó tekintetétől kísérve – de hiába a felmelegedés drasztikus gyorsulása: Velence nem veszett el, mert a turizmusnak hála gigantikus összegek álltak a várost körülvevő hatalmas gát felépítésére.

És

már

éppen

kezdett volna pár élelmes fiatal belevágni a szakképzett postagalambok tenyésztésébe, amikor – pár szerencsés anyagi érzékkel megáldott etikus hekkernek hála – a kormányok megkezdték a fokozatos lazítást, az élet visszaterelését a szívüknek kedves mély és sáros nyomvályukba: az egyik országban csak azzal a feltétellel csatlakozhatott ismét a hálózathoz egy-egy készülék, hogy az erre kijelölt szakszerviz felkeresésével a tulajok igazolni tudták a gép tisztaságát és a megfelelő védelemmel való ellátottságát – másutt ennél lazábban kezelték a dolgokat, és egyszerűen ingyenesen hozzáférhetővé tették a megfelelő szoftvereket a lakosságnak, míg megint mások állami monopóliumként kezelték

a vírusölőt, melyet úgynevezett jutányos áron bocsátottak az azt elérni tudó tehetősebb rétegek rendelkezésére, míg a többiek polgármestereiknél érdeklődhettek a vírusölő iránt negyedéves szolgáltatásként, melyet az adott ’mester kénye-kedve szerint hosszabbíthattott meg számukra vagy sem – de ez már egy másik történet kezdete: Gyulán, szeretett városomban is egyik napról a másikra úgy rendeződött vissza minden a maga 2020-as normalitásába, mintha mi sem történt volna: a szabadtéri színpadok zöme elesett a nézőhiányban, a parkokat felette a nemtörődomség gízgaza, a túraösvényeket visszahódította minden szilvák legmorcosabbika, a szűrős kökény meg jóbarátja, a csenevész galagonya. A teraszoktól megkopasztott sétálóutca ismét felfedte csupaszbőre minden ráncát és miteszerét az arra járóknak, miközben a lakosok újra kényelmesen, odahaza élvezték kávéikat a legjobb barátaikkal és legkedvesebb ellenségeikkel chatelve, ahogy tették azt jobb esetben a munkahelyeiken is két kínai csiganyálkrém és egy-egy kripto-tőzsdeművelet lebonyolítása közben rá-rápillantva a virtuális napraforgóültetvényre is azért (kell locsolni?).

Mind fellelegeztünk, hogy végre eljött ez a nap is: elvonult fejünk fölül a vész itt az Alföld keleti zugában, minek hála nyáron, vasárnap délben, a legnagyobb kánikulában ismét csak én róttam az utam meg egy-két különös galamb, apró kis tokokkal a lábaikon egyik ablaktól a másikig.

Lehet, rosszul láttam, de mintha az egyik be is kopogott volna a csőrével a szemközti panel ablakán –, vagy csak bábosat játszott velem az augusztusi dél? Meglehet: azt mondják, hogy az ilyesmi gyakran megesik az árnytalan beton- és macskakőjárdák emberével ebben az évszakban.

Nem árt vigyázni.

Gyula, 2020. november 25.

Miért kell a sünnnek meghalnia

A boldog békebeli sonkákat mind a mai napig termő bécsiakkal, triesztiekkal, zágrábiakkal stb. közös monarchikus örökségünk a platánfa. Minden település, ami a régi Monarchiában azzal tetszelgett magának, hogy ő bizony polgári értékek adathordozója, lelkesen nevelte keblén az egyletek, kaszinók, vigadók, ligetek és platánok sorát.

Ahol platán van, ott sünn is van. Prágában éppen úgy, mint Szabadkán, Nagyváradon vagy éppen Gyula városában. Keleti sünnnek hívják, *sünderisznónak*, még ritkábban *sünnkutyának*. Mindig is azt hittem, hogy a két süntoldalék az állat rőfögésére, ugatására utal, ám nemrég pár, a Berettyó-vidékéről érkezett ásatási munkástól megtudtam, hogy sünn**baló** is, a húsa pedig *sünnbálómász*, ahogy a sertés is *báló*, meg a sertéshús is *bálómász*.

„Ízletes csemege annak, aki tudja, hogyan kell elkészíteni!”

Mindebből egyenesen következik, hogy a sünn sokkal inkább disznónk, mintsem kutyánk. Érdemes lenne ezen a disznóságon a Húskombinátnak is elgondolkoznia sünnkolbászati szempontból, ha már amúgy is *darálják*.